



Knobbelzwaan lost probleem op

Het aardige relaas van Koos Dansen over een Knobbelzwaan die in de spiegelende ruit van een telefooncel een rivaal ontwaarde (*het Vogeljaar* 56 (3):137-138), herinnerde mij aan een soortgelijk avontuur een paar jaar geleden.

Tegenover mijn woning in Deventer bevindt zich een bushalte, eveneens met spiegelende ruiten. Eerst dacht ik nog dat de zwaan die zich met opgeheven vleugels in het hokje posteerde, met de bus mee wilde. Maar al snel begreep ik dat hij zijn evenbeeld zag en zich daar hogelijk over opwond. Mijn verwachting dat hij na enige tijd vanzelf wel op zijn schreden zou terugkeren, werd echter niet bewaarheid. Ik kon deze donquichotterie niet langer aanzien en besloot de vogel op slag te gaan helpen. Maar krijg maar eens een opgefokte Knobbelzwaan uit een bushokje! Pas door het onverschrokken inzetten van een openklappende paraplu slaagden mijn intenties.

De volgende dag echter stond de zwaan weer in het bushokje en de passagiers – enigszins bedremmeld – daarbuiten. De situatie verergerde toen, zoals tegenwoordig gebruikelijk in het weekeind, de lieve jeugd één van de ruiten aan diggelen sloeg en de zwaan met zijn poten door de glasscherven liep, onverminderd woedend. Ik belde de gemeente.

Maar de gemeente bleek al lang niet meer over het beheer van bushokjes te gaan en verwees mij naar één of andere firma die geacht werd iets van doen te hebben met exploitatie, reclame en wat dies meer zij. Tegen beter weten in heb ik die ook nog even gebeld, maar het effect was voorspelbaar: de juffrouw die de telefoon beantwoordde, begreep niet goed wat er nu precies daar in Deventer met die zwaan aan de hand was en hield mij waarschijnlijk voor iemand die het spoor bijster is. Misschien heeft zij nog wel een interne memo opgesteld, maar in mijn bushokje en voor mijn zwaan veranderde er niets. Daarop heb ik – ik geef het ruitertlijk toe – een buitenparlementaire actie onder-

nomen: ik heb een bus witte verf gekocht en de onderste meter van de ruiten wit gekalkt. Dat hielp! De zwaan hield het voor gezien.

Daarbij had ik echter buiten de bureaucratie van de bushokjesfirma gerekend: binnen een week na mijn verfactie stopte er een bestelautootje bij het geteisterde bushokje en werden de geverfde ruiten vervangen door nieuwe. Deze spiegelde nog meer dan de vorige. En ja hoor, nog geen uur later stond de zwaan weer op zijn post.

Aangezien ik nog een bodempje verf overhad, heb ik mijn illegale vogelbeschermingsactie nog eenmaal herhaald. Terwijl ik daarmee bezig was, werd ik aangesproken door een verontwaardigde buurtbewoner, aan wie ik ondanks mijn vurige pogingen tot een redelijk gesprek, niet duidelijk kon maken dat ik een vriend van de Knobbelzwaan was en geen mislukte 'graffiti-senior'. Het verfavontuur eindigde doordat de zwaan zich wijzer toonde dan de mens: van de ene op de andere dag liet hij het bushokje links liggen, waarschijnlijk omdat zijn voortplantingsseizoen voorbij was. Vogels veroorzaken niet alleen problemen, zij lossen ze soms ook op.

■ Hugh Gallacher, h.gallacher@concepts.nl.